

har hørt den begrundet paa flere Maader. Jeg har nu hørt fremsætte Hensyn til Valgene, hvad der passerende ved Valgene, og jeg har hørt det begrundet ved en Henviisning til, at Folkethinget ellers ikke kunde have sin Egeberettigelse. Den første af disse Opfattelser skal jeg ikke dvæle længe ved, thi jeg tror virkelig, det er umuligt for Noget at have, at der skulde i Valgene ifjor ligge for de Herrer en peremptorisk Nødvendighed for at maatte modsætte sig enhver Indrømmelse med Hensyn til noget af disse Spørgsmaal. Jeg kan godt forstaa, at de ærede Herrer kunne sige, at de maa betragte Valgenes Udsald som et Vidnesbyrd om, at deres Vælgere i det Store og Væsentlige ere enige med dem i deres Politik, og jeg kan godt forstaa, de ville sige, at der ligger i deres Gjenvalg ved sidste Valg en Billigelse af, at de under de daværende Forhold havde stillet sig, som de gjorde, en Erklæring om, at man billigede, at de ikke dengang havde taget de Indrømmelser, der da hødes, for fyldestgjørende; men at ville fortolke deres Gjenvalg ifjor paa den Maade, at det skulde være blevet dem paalagt af deres Vælgere ikke at gøre nogenfømhelst Indrømmelse paa noget af disse Punkter under nogenfømhelst Omstændighed, det er efter min Mening en fuldstændig Urimelighed. At fortolke Vælgernes Dom paa en saadan Maade, som om de ikke ville helme, forinden de saae Landstinget ligge for Folkethingets Fødder, er Noget, som de Herrer ikke paa nogen Maade kunne saae Folk til at tro skulde ligge deri, og hvis virkelig en saa uforstandig Opfattelse gjorde sig gjældende hos Vælgernes, vilde det være de Herrer's Pligt ikke at undertaaste sig den, ikke at følge den, men det vilde være deres grundlovmæssige Pligt at modsætte sig den. Dette kan jeg derfor ikke betragte som Noget, der egentlig kunde være alvorligt ment. Den anden Begrundelse er den, som navnlig den ærede Ordfører baade forrige Gang og ogsaa idag gjentagne Gange vendte tilbage til, nemlig Paastanden om, at Folkethinget vilde opgive sin Egeberettigelse, hvis det gjorde nogenfømhelst Indrømmelse. Dette er støttet paa den Doktrin, som jeg ikke veed, om jeg skal betegne som Nei-Doktrinen, Beto-Doktrinen, den saakaldte Negtelses-Doktrin, den Theori, der gaar ud paa, at det Thing, som siger Nei, maa være det stærkeste . . . (Ordføreren (Holstein): Det er Landstinget, der har sagt det!) Det kan gjerne være, Noget har sagt det, og jeg har hørt det mange Gange sige, men derfor er jeg ligesuldt af den Mening, at hele denne Nei-Theori, Nei-Doktrin er baade formelt og reelt, baade juridisk og politisk uberettiget, og at den navnlig er uanvendelig paa den nuværende Situation. Jeg tager den saaledes, som den ærede Ordfører fremsførte den, nemlig som gaaende ud paa, at hvert af Thingene er stærkest, naar det siger Nei. Jeg hørte nok, at det blev undergivet en anden Re-

daktion forleden, nemlig igaar, af det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgfreds (Bust), som opstillede det saaledes, at ethvert af Thingene havde sin Ret til at sige Nei til Bevillinger, dog saaledes at Landstinget ikke havde Lov til at blive ved dermed; det havde nok Lov til at gøre det lidt, men det maatte ikke blive ved dermed. Hvad enten man nu tager det med denne Modifikation eller uden den, saa kan jeg, som sagt, ikke andet end finde denne Paastand uberettiget. Den er uberettiget formelt og juridisk, fordi den i sit Væsen i Virkeligheden gaar ud paa at opløse Finantsloven i en Række af enkelte Love, af enkelte Bevillinger, der i og for sig kunne betragtes som uafhængige af hinanden, men den overfer det, som er Sagens sande Sammenhæng, nemlig at Bevillingerne paa Finantsloven ere en saadan Enhed, at det ligeaael gjælder om Neiet til en Bevilling fra dette Things Side som om Taet til en Bevilling fra dette Things Side, at begge Dele kunne være af den Betskaffenhed, at det kan medføre, at ingen Finantslov kan komme ud, fordi den danner en Enhed med den øvrige Finantslov, og den er politisk uberettiget, fordi den ganske overfer, at der er en stor Mængde Bevillinger, med Hensyn til hvilke Ingen vil bestride, men Enhver vil indrømme, at den, der siger Nei til dem, aldeles ikke er den Stærkeste, men tværtimod er den Svageste. Dette Sidste gjælder utvivlsomt om hele den Kombination af Forhold, hvor Bevillingerne hvile enten paa en Lov eller paa en Kontrakt, eller hvor de angaa væsentlige Grundinstitutioner i Staten, bestaaende Institutioner. Med Hensyn til alt Saadant vil Enhver indrømme, at den, der siger Nei, ingenlunde er den Stærkeste, men den Svageste. (Afbrydelse). Jo, det tror jeg nok, at Enhver vil komme til at indrømme, og det er altsaa klart, at det ikke er dette, hvem der siger Nei eller Ja, som det kommer an paa, men at man maa se hen til Bæsnen af Bevillingerne, til deres Betydning for den hele bestaaende Samsundsstilstand. Men, som sagt, hvad enten man antager dette eller ikke, er det ialtsald sikkert, at paa den nuværende Kontrovers, saaledes som den ligger, er den hele Theori, jeg vil ikke sige uanvendelig, men ialtsald kun tildels anvendelig. Jeg vil villig indrømme, at, hvis man erkjender denne Theori, vil den saae fuldkommen Anvendelse paa det ene af disse Spørgsmaal, nemlig Lønningsstilløget, det maa jeg betegne som et saadant Punkt; men saa fordrer jeg paa den anden Side, at man skal indrømme mig, at det siik Udvalgte netop gjælder med Hensyn til Universitetsspørgsmaalet. Der er Forholdet netop det, at medens man er enig om Bevillingen, om: Udgiften, er man derimod uenig om, hvorfra Midlerne til denne Udgifts Afholdelse skulle tages. Folkethinget opstiller en Anmærkning, hvorefter de skulle tages af Universitetets Kapitalformue, til hvilken Landstinget siger